

Aplec

Joan Vinyoli

He vist anar i he vist tornar, de lluny,
aplec de gent -estendards i cridòria-
pels flancs de la muntanya.
Berenaven, bevien, ballaven excitats.
Més tard els homes han cobert les noies
esbojarrades, d'anques d'euga,
mentres el cel es feia roig.
Tu, noi sorrut, no estiguis furgant sempre
la closca del cervell, no miris
rajoles amb ocells ni vidres decorats,
no masteguis el pa de la paraula.
Uneix-te a tots. Inventa't l'alegria.

VINYOLI, Joan (1976): *Vent d'aram*. Barcelona: Ed. Proa.